

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ITÁLIE 1998 – Milano

Milano il Duomo

Den první, pátek 3.července 1998, Teplice, CZ

Dneska poprvé vyrazím na kratičký výlet vlastní dopravou, se svým fordem Fiesta 1,8l diesel. Je pátek, jdu dnes ještě do práce, takže vyrazím rovnou po práci. Přicházím okolo 17h domů a hned pádím do garáže, abych neztrácel tak drahocenný čas. Vydávám se na první kilometry cesty. Jedu po silnici č.13 na Most, pak po č. 27 na Žatec, po E53 na Plzeň, Klatovy. Na hranice v Železném Rudě přijíždím okolo 21h. Vše proběhlo naprosto v pohodě. V Německu jedu po silnici č.11 na Degendorf, opět najíždím na E53 a pokračujeme na Landshut a Mnichov. Cesta ubíhá dobře, ale je noc takže ani nic nevidím, no ono na dálnici stejně není nic k vidění. Blížím se k Mnichovu a z těch různých odboček a množství aut i teď v noci, jsem dost zmatený a tak se stalo co se stát mělo. Nějak dost blbě jsem odbočil, ani nevím kam a najednou jsem se ocitl uprostřed davu lidí, přesně řečeno fotbalových fanoušků. Právě zrovna probíhá MS ve fotbalu a dnes Německo vyhrálo. Po chvilce ježdění v šíleném provozu a praštěných fanoušků skončím přímo na náměstí. Tak se otáčím a vracím zpět, po nějakém čase jsem se konečně vymotal jak z davu, tak i z centra bez újmy na autě i na nervech, kvapem jsem vyjel za město na dálnici D95, směrem na GAPA. Je dost po 2h ranní, začíná pršet a od včerejšího rána, co jsem vstával, jde na mě únava. Nějaký ten kilometr za Mnichovem lije tak, že stěrače vůbec nestíhají a tak na dálničním odpočívadle parkuji. Trávím noc na odpočívadle u exitu na Berg a za silného lijáku usínám na sedadlech fiesty.

Den druhý, sobota 4.července 1998, Mnichov, D

Budím se okolo 5h no moc jsem toho nenaspal. Venku už neprší a tak vyjíždím na další cestu. Mám před sebou neznámou cestu a k tomu na vlastní pěst. Pokračuji po dálnici E53 na GAPA, už je světlo a tak co skončila dálnice a sjel jsem na silnici č.23. Přibližuji se ke Gapě, prohlížím si nádhernou přírodu a malebné vesničky jižního Německa. Spousta ovcí a krav se pase na loukách okolo silnic a okna ověšená muškáty nevidíte nikde jinde než tady. Alespoň ne v takovém množství a kráse. Přijíždím na hranice v Griesenu, vše probíhá bez potíží a pokračuji po silnici č.314. V Nessereith najíždím na č. 189 do Imstu, kde se připojuji na dálnici A12 a jedu až do Landecku. Cesta ubíhá celkem pěkně svižně, počasí je pěkné, nebe začíná být modré čím dál víc a příroda je nádherná. Poprvé tu jedu v autě a tak si to náležitě užívám, protože v zájezdovém autobuse to bylo vážně otřesné, přísahám, že už to nikdy neudělám. Za Landeckem sjíždím z dálnice na silnici č. 315 a projíždím posledním úsekem Rakouska do Pfunds. Hranice do Švýcarska přejíždím okolo desáté a bez potíží jsem ve Švýcarsku, lidi, tady je to jak v pohádce. Vypadá to tady, jako když koukáte na obrázky v katalogu. Snad i ta tráva působí zeleněji než kdekoli jinde. Nikam jsem neodbočil, ale nyní jedu po silnici č.27 na Suchs, Zernez. Scenérie v dáli zasněžených vrcholů hor, úpatí již zelené a dole lidé v kratasech, je to nádhera. Barvy jsou barevnější než kdykoliv předtím, co jsem kdy viděl. Blížíme k St. Moritz a tak začínám stoupat, v serpentinách, podél skal na jedné straně a na druhé srázy dolů. Všude kvetou barevné květinčky a zvoní zvonce na krku krav a ovcí. Míjím první jezero a také městečko St.Moritz, na této cestě za sluncem. Jezero má sytě modrozelenou barvu a působí dost studeně, také se v něm nikdo nekoupe, i když je 30°C. Lidí také moc nevidím, několik cyklistů a několik lidí co si utužují tělo během okolo jezera. Projíždím malinkým městečkem, kde si fotím jejich krásné roubené dřevěné stavení s vlajkami, působí to na mě docela důstojně a hrdě. Všude je nádherně čisto,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

krásné lavičky podél cest, záhony květin uprostřed chodníků a silnic. Domky jsou rozestěté také na úpatí zelených kopců, které se s výškou mění v holé skály a na vrcholku schovávají možná i loňský sníh. Míjím druhé jezero, které je větší než to první, jmenuje se Silvaplana see, je obrovské, zde vidím nějaké otužilce se cachtat u břehu a několik loděk s rybáři, je to tady vážně nádherné. Pokračuji dál a vidím po své levé ruce blízké vrcholky hor a projíždím městečkem, kde jsou krásné hotely a čisto jako kdekoli jinde ve Švýcarsku. Přijíždím ke třetímu jezeru Silser see, které je u passu Majola 1815 m.n.m., kde se zastavuji na protažení těla a také se nadýchat úžasně čerstvého vzduchu. Je teploučko a tak jdu zkusit tu vodu. No opravdu stačí jeden prst, bože ta je ledová, ta má snad jen 5°C, až mě zamrazilo, tam bych nevlzl ani za nic. Dívám se do dále hor a údolí, a je mi nádherné. V jednom místě přes silnici od jezera je malá vyhlídka, a protože jsem ve výšce 1815m.n.m., určitě se bude na co podívat. No jéje, čekají mě pěkné serpentiny do údolí na hranice s Itálií. Výhled je překrásný, hory, údolí, potok, louky a ty barvy! Po malé pauze pokračuji po silnici č. 3, v pořádných serpentínách a řádném klesání jsem zhruba po 25 km na hranicích s Itálií v Castasegne. Usměvavý celník mi ukázal při předání pasu ať jedu na stranu, trochu ve mě hrklo, ale pouze mě více prověřili a během minutek, které nebyli nijak příjemné mi popřáli šťastnou cestu, podali pas a já jel vesele dál po silnici č. 37 směrem na Chiavenu. Na hranicích jsem nestál bokem sám, naše krajany, už ani nevím odkud čekalo stejné prověření. Přijíždím do prvního italského městečka, je tu obrovské vedro, na džíny to rozhodně není a tak zastavuji na pumpě, kde si na parkovišti dělám pohodlí. Převlívám se do kraťasů a už mi nic nechybí. Za Chiavenou se moje silnice přečísli na č.37, je to nová dálnice s mnohými tunely a pokračuji stále směrem na jih. Mám namířeno přes Milano do Genovy. Míjím jezero Lago di Mezzola, ovšem tady panuje silná koupačka, rozdíl 1500m je jistě znát. Na něj navazuje během několika málo kilometrů, známé a nádherné Lago di Como, jeho břehy jsou plně obsazeny koupajícími se návštěvníky. Brzy se jezero dělí na Lago di Como a Lago di Lecco, podél kterého jedu do města Lecco. Odtud stále po č.36 do města Meda a do Milana. Před Milánem jsem něco okolo 15h na mýtu a u exitu do centra. Na mýtu platím a ptám se sličné Italky jak se dostanu do centra, podle mapy znám hlavní ulici via Palmanova, vysvětluje mi cestu, italsko anglicky, moc tomu nerozumím, ale stejně jedu dle rady. Zeptám se, když zabloudím né? Parkování, byl docela problém, asi po půl hodině hledání, ne placeného parkoviště, ale spíš místa někde v uličce, jsem našel jedno, kde neustále pohvizdoval strážník. Zaparkoval jsem, protože nevidím nikde nikoho komu zaplatit, ptám se strážníka kolik stojí a kde to zaplatit, trvalo než to pochopil, ale nakonec ano. Prý je zdarma. Mám pochybnosti, ptám se znovu, říká, že no problem, tak mu tedy důvěřuji a jdu na prohlídku města. Snad až se vrátím, najdu mé autíčko na svém místě. Jdu podle mapy po největších a nejznámějších památkách v Miláně. Nejprve mířím na piazza del Duomo, kde je překrásná gotická katedrála Il'Duomo, náměstí plné holubů a lidí. Procházím širokou ulicí plnou obchodů s módou, hotely a lidí. Pokračuji k malému náměstíčku Piazza duca d'Aosta, Piazzale cimentero monumentale. Na každé křižovatce je nějaký památník nebo obelisk a okolo nich záhony květin. Podíval jsem se na Castello Sforzesco, kde je dnes archeologické museum, obrazárna, sbírka nábytku a gobelínů, probíhají různé výstavy. K tomuto obrovskému hradu patří zahrada, která slouží i jako městský park. Park je rozlehlý a pěkný, všude piknikují lidé, ale je tu hrozný nepořádek. Prošel jsem jím a na konci našel další pamětihodnost Milána. Je to druhá brána do parku i hradu, je jím známý L'Arco della pace, Oblouk míru. Je hrozně horko a došla mi voda. V těchto končinách, kam až jsem se dostal, není žádný obchůdek otevřený, je zrovna odpolední siesta. Po chvílce nacházím pouliční fontánku s pitnou vodou, kterých je tu spousta, skoro na každém kroku, a tak se skoro v té ledové vodě topím. Naplnil jsem pet flašku a jdu pomalu zpět k autu. Našel jsem parkoviště snadno a auto je tu také. Takže strážník mi rozuměl, vše v pohodě. Žádná botička ani pokuta za sklem. Zhluboka, ale z hluboka jsem si oddechl. Najel jsem na dálnici A7 a lehce vyjel i z centra Milana. Na prvním exitu sjíždím na silnici č.35 a pokračuji po státovce na Binasco, Pavia, Cervesina, Casei Gerola a do Tortony. Z Tortony pokračuji dále po č.35 na Scrivia. Tady se ptám na pumpě kolik stojí dálnice do Genova, protože po okráskách je to dost otřesná cesta. Rovnou tu i tankují něco nafty, je to první tankování od Českých hranic. Je tu nádherná krajina a neznámě to tu voní. Cena je slušná a tak se moc nerozhoduji a najíždím na ní. Dálnici E62, opouštím těsně před Genovou. Jedu okrajovými částmi Genovy a za chvíli vůbec nevím kde jsem a tak zastavuji před vjezdem do jednoho soukromého podniku a studuji mapu. Po chvíli bádání přijíždí auto, které chce vjet do toho podniku, do kterého blokuji vjezd. Uvolním jim cestu a oni mi za to přijdou na pomoc. Vysvětluji jim, že nechci na dálnici, ale do centra, tak jdeme do jeho firmy a on zatelefonuje nějaké profesorce, která umí anglicky. Jakš takš se domlouváme, ale pán se nakonec stejně rozhodne a do centra mě odveze. Jedu za ním až na místo kde zastaví, ukáže mi směr pak se rozloučí a vrací se tam odkud jsme sem přijeli. Pokračuji dále do centra, v centru pak odbočuji na Savonu. Je už tma docela dlouho, tak se snažím najít nějaké místo kde budu moci na noc zůstat. Jedu po SS1, také zvané via aurelia, podél pobřeží. Je asi 23h, občas je moře vidět, občas se ztratí. Projíždím malými vesničkami a začíná to tady žít nočním životem, tak jak to my Češi neumíme. Všude zní hudba a smích, svítí neóny, houkají auta a motorky. Kolem půlnoci vjíždím do Arenzana, přímořské městečko. Za cedulí, že končí, jsem uviděl malé parkoviště, zaseklé do skály a tak neváhám a parkuju. Už tady je několik aut a také jeden kamion a tak si myslím, že se tu docela ztratím. Jdu se podívat na moře, u kraje silnice

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

byla kamenná zídka, protože dolů k moři je to docela sráz a tak se dívám z výšky. Je tma jak v pytli a tak toho zrovna moc vidět není, ale šum moře rozhodně slyšet je. Ještě se jdu podívat do městečka, jak to tu vypadá v noci. Je to nedaleko od mého dočasného parkingu, vlastně jsem to zapíchl zatáčku za cedulí. Ve městě je opravdu rušno. Krásně to tady voní mořem, cypřiši a jídlem z pizzerií. Asi po hodině procházení se půlnočním Arenzanem, jdu zpět k autu, sklápím sedačky a jdu spát. Je vedro, ale jsem tak utahaný, že s usínáním nemám vůbec žádný problém.

Den třetí, neděle 5.července 1998, Arenzano, I

Budím se okolo 7h ranní, po ne příliš klidné noci na parkovišti u celkem rušné silnice. Celou noc okolo jezdila auta a kamiony a jejich světla svítila rovnou...no, nebylo to nic moc. Teprve teď ráno za světla vidím, kde to vlastně jsem. Silnice SS1, se táhne podél celého pobřeží až na hranice s Francií a na druhou stranu až do Roma. Slušná silnička. Mé místočko je kouzelné, sice žádný klid, ale ten výhled! Moře je nádherně modré a vidět je daleko. Jsme na kopci a tak je pohled dolů také jen pro silné povahy. Ranní očista je celkem bojovná, přímo za autem je lehce zalesněná stráň a tak se tam jdu mrknout. Překvapení nebylo tak velké, dalo se to čekat, nebyl jsem jediný koho napadlo, jít se tam podívat. Zuby jsem si vyčistil sodovkou, to nebyl příliš inteligentní nápad, ale neminul se účinkem. Po snídani se jdu podívat k moři. Našel jsem přístup kousek od auta, seběhl jsem kopeček a už jsem tady. Lidi tady žádní nejsou je ještě brzo, i na kupačku je ještě brzy, jdu se podívat do městečka. Prošel jsem část včera večer, ale za světla je to také jiné. Městečko je poměrně klidné, ale celkem táhlé, takže jsem ho ani pořádně neprošel, prohlédl jsem několik obchůdků a pomalu šel zpět na pláž, protože se blíží 11h, je už pěkně teplíčko. Nedbám doporučení, že tam jdeme v nejhorší dobu, chci se přeci ohřát a večer jedu už domů. Lidé tu již jsou a nijak se nechystají na odchod, takže nejsem sám kdo nedává pozor na sluneční záření. Užívám si moře a nastřídačku válení na slunci s hlídáním svých věcí, protože se tu poflakují různí mladíci a já mám veškeré doklady a peníze logicky s sebou. Takhle trávím čas zhruba do 16h, kdy to balím a vyrážím směr Genova. Jedu zpět po SS1, vypadá to tady jak v jiném světě. Všude kvetou oleandry a nikdo nechodí pěšky, tady jezdí na skútrech snad i děti. Když vidím ceduli Genova, začínám hledat parkoviště. Našel jsem v jedné uličce parking free a vyrážím na obhlídku. Nikde ale nevidím nic než promenádu kolem moře a místo přístavu jen malá mola. Ptáme se tedy na autobusové zastávce jedné paní, kde je vlastně centrum. Odpovídá nám, že daleko, tak 15km. Vracím se tedy také asi 5 km zpět pro auto a jedu do centra Genovy. Opravdu, asi po 10 km vidím další ceduli, vítající mě v Genově. Tady je o dost větší provoz než v Arenzanu a tak mi trvá dost dlouho, než jsem našel parkoviště. Našel jsem jedno pod hlavní silnicí, poblíž přístavu i centra. Jdu se zeptat za kolik a s cenou souhlasím a tak parkuji. Alespoň bude pod kontrolou. Jdu se podívat do centra Genovy. Procházím historickou částí, která se z čista jasna mění na moderní město. V celku je Genova takové obyčejné město nijak zvlášť krásné. Stojí nad zátokou moře a tyčí se do výšky přiléhajících kopců. Je tu spousta starých budov, ale také spousta budov moderních, které stojí hned vedle nich, nebo mezi nimi. Taková slátanina architektury. Maličké, ale hezké je náměstí Marca Pola, se zachovalými erby starého města. Procházím spoustou náměstí a na každém je nějaká kašna u které by se leckdo rád osvěžil, ale když jsem se přiblížil, jen jsem se u ní vyfotil a nic víc. Kašna je totiž plná nejen vody, ale také střikaček, igelitových pytlíků a podobně. Potulují se malinkými křivolakými uličkami starého města, až jsem se ocitl v jedné opravdu ošklivé a špinavé ulici. Všude pobíhaly špinavé hubené děti, odevšad se ozýval křik. To je holt ta druhá strana mince, kterou turista moc často nevidí. Jinou úzkou uličkou scházím dolů k silnici podél přístavu. Přístav je fakt pěkný. Dělí se zhruba na tři části. Nákladní, tady kotví lodě, které jsou tak prorezlé, že se divím, že fungují. V jedné části se cestující nalodují a v druhé zase vystupují. Momentálně jsou zde jen vyhlídkové lodě, stejně jako vyhlídkový mnohoramenný jeřáb, který umožňuje výhled na celé okolí. Na moderní přístav navazuje přístav starý, z 11st., přístav Marca Pola. Odtud vyplul na své putování. Přístavní budovy jsou zachovalé, mohutné a zdobené. Jsou v nich nyní různé pensionky, restaurace a pizzerie. Všude je spousta turistů a ani se nedivím, je to asi nejhezčí místo co jsem v Genově viděl. Dívám se jak odplouvají obrovské trajekty a to ještě netuším, že se mi stanou celkem běžným dopravním prostředkem na mých budoucích cestách. Cestou zpět asi tak kolem 19h, je ještě pořádné horko a došla mi voda, tady nikde nejsou žádné fontánky s pitnou vodou jako v Miláně a tak mi nezbyvá nic jiného než jí koupit. U silnice na konci přístavu je malinký pojízdný stánek, tak se vydáváme k němu. Kupuji půl litru vody s bublinkami za neskutečných 100Kč. Z toho mi je špatně ještě dneska. Vyzvedávám auto z parkoviště a vyrážím na cestu domů. Jedu po stejné cestě jako sem. Najíždím na A7 směr Miláno. Provoz není nijak velký a tak cesta ubíhá rychle a plynule. Za Milanem sjíždím na silnici č.36 na Lecco a pokračuji směrem na hranice, do Chiaveny. Vjel jsem do krásného městečka Chiavena už za tmy, blížila se 23 h. Jenže jsem zabloudil a hodnou chvíli se motal po úzkých i širokých uličkách městečka. Bylo tam živo, všude spousta lidí a tak jsme zastavil u

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

jednoho páru bruslařů a zeptal se kudy kam. Asi měli noční tělocvik na kolečkových bruslích, po asfaltovém parkovišti před supermarketem bez jediného auta se jim jezdilo asi perfektně. Nejdřív mi moc nerozuměli, kam to vlastně chci, protože jsem komolil italský název Chiavena, ale jak známo Italové jsou velmi ochotní pomáhat, a tak netrvalo dlouho a pochopili co a kam chci. Začali mi vysvětlovat cestu, ale asi po druhém nadechnutí pán mávl rukou a řekl, že mi cestu ukáže tak, že mě z města vyvede. Paní už měla brusle dávno sundané a čekala, až si je sundá i její společník a vyrazili jsme. Jel opravdu jako Ital, tedy jako blázen a často se mi ztratil z dohledu. Vždy na mě, ale počkal až ho dojedu a zase jsme pokračovali. Prokroužili jsme městečko a na výpadovce na hranice jsme zastavili, poděkoval jsem jim a rozloučil se. Za chvíli jsem dojel na Italské hranice. Zastavil jsem, ale před celníci, protože jsem neměl benzín a nikde cestou jsem si žádné pumpy nevšiml. Vylezl jsem z auta a šel k celníkovi, který se ke mě pomalu přibližoval. Ptáme se, kde je nejbližší otevřená pumpa. Vysvětlil mi cestu, k pumpě Agip kousek odtud, že je otevřená 24h denně na self servis. Děkuji a jedu kousek nazpátek. Jsem tam za chvíli. Jenže ono je to na bankovky. Mé první setkání s italským systémem tankování po oficiální zavírací době. Rozhodně s tím neumím pracovat, anglicky tu postup napsaný není a v té době jsem uměl italsky jen několik základních frází. Rozhodl jsem se čekat, jestli někdo přijede. A za chvíli přijeli 3 maníci ve felicii, velice veselí a tak se jich ptám jak na to. Oni také umí jen italsky, ale umí s tím pracovat. Ukazují mi jak se tankuje. Vložíte bankovku, označíte si jaký chcete benzín a ono vám to samo natankuje tolik, na kolik jste vložili do mašiny peněz. Chytrý né? Nejdřív natankovali sobě, šlo jim to trošku hůř, protože měli peníze zmuchlané, a tak je mašinka nespapala, ale vyplivla. Mladík neváhal, něco si zamumlal, bankovku narovnal na koleni a strčil ji zpět mašině do chřtánu. Zabrala. Natankovali, pak pomohli mě a bylo to. Ptali se odkud jsem, říkáme, že z Čech a oni, že Čechy znají, mají od nás auto a ukazují na felicii. Říkají good macchina, škoda good! Po chvilce kostrbaté konverzace odjíždějí za zábavou, jak mi naznačili a já zase zpátky na hranice a pak domů. Celník mě vítá se slovy jestli mám benzín, když říkáme, že ano je spokojen. Vše probíhá v klidu a s přáním šťastné cesty a už jsem za hranicemi slunné Itálie. Právě je přesně 24h a podržte se 30°C!! Je vážně teplo a já jsem stále v kraťasech a tričku a jedu s otevřeným okénkem. Začínám stoupat do kopců v serpentínách na Majolapass 1815 m.n.m. a to už se začíná ochlazovat dost znatelně. Kolem 1:30h jsem nahoře na passu, u jezera Silser see. Jsem unaven za celý den na slunci a z chůze po Genově a tak parkuji na parkovišti u břehu jezera. Oblékám vše co máme a usínám. Je tu božský klid a naprostá tma.

Den čtvrtý, pondělí 6. července 1998, CH

V 5h ráno mě budí ukrutná zima. Klepe se nám zimou celé tělo a takhle spát opravdu nedá. Nechápu proč jsem nezůstal na noc někde okolo Chiaveny v teple, no poučení pro příště. Vyrážím tedy na cestu a topím na plné kule. Z obrovského jezera Silser see se kouří a u země se valí mlha. Znamená to jediné a to, že teplota vzduchu se blíží k 0°C. No to teda potěš pánbu, během 25km, což je stoupaní od hranic sem na Majola pass, teplota klesla z 30°C na 0°C. Jedu po silnici č.27, míjím stejná jezera, stejná parkoviště i hotely, jako na cestě sem. Stále je tma, jedu po horských silnicích mezi skalami, jedu pomalu, protože na cestu není nijak zvláště vidět. Stále je mlha a tak jedu dost opatrně. Míjíme St.Moritz, Zernes,Suchs, Ardez. Na hranice přijíždím za ranního rozbřesku asi okolo 7h. Je to malá, strohá, betonová budka bez závor. Je tady tma, nikde nikdo a já tudíž nevím zda-li mám jet nebo ne. Zastavil jsem tedy i přesto, že okolo prosvištěl jakýsi automobil s rakouskou SPZ. Po chvilice vylezl z budky, od pohledu velice nepřijemný a od spánku s pomuchlaným obličejem, celník. Podal jsem mu pas a popřáli dobrý den.To jsme asi dělat neměli. Nařídil m vylézt z auta, a jít na druhý konec, vše otevřít a vysvětlovat co to je a na co to je. Nejdřív otevřel tašku, ve které byli špinavé ponožky, spocené trička a tak. Pak tašku s jídlem a čistým prádlem. Další raději neotvíral, nejspíš se bál dalšího smradu. A to jsem si tedy dost silně odfoukl, protože to nevím jak by jsem mu vysvětlil, že tam mám spoustu CD, aby bylo co v autě po cestě poslouchat. Potom šel do přední části auta, prohlédl si přihrádku u spolujezdce. Vytáhl vše na sedačku a prohraboval se v tom. Mapy, papírové kapesníky, prozkoumal i funkčnost kapesní baterky, vyšrouboval i jelení lůj, děs. Nakonec si vzal na paškál můj svazek klíčů, kde mám i klíče z práce od bezpečnostních zámků, každý vzal zvlášť a ptal se od čeho je. Nakonec si všiml mého mobilu na pásku kalhot a ten asi vyhrál, vyžádal si ho a šel i s pasem zpět do budky. Čekal jsem asi 15 minut, když přišel a s úsměvem mi podal vše zpět, popřál šťastnou cestu a já mohl odjet. Fakt, můžu říct jediné, idiot. Za to, že jsem zastavil a asi ho vzbudil, jsem si to docela slušně slízl. Teď s odstupem času se smějeme, ale tenkrát v té zimě, ani slovo německy a angličtina byla v začátcích jsem byl celkem vyděšený a potom našťvaný. Za hranicemi se silnice mění na č. 315, sjíždím do Pfunds, pokračuji do Landecku, Imstu, Lermoosu a po č.187 přes nádhernou krajinu kolem Gapa, pokračuji po E53, do Mnichova. Najel jsem na obchvat, E94 a pak E99, abychom zase nedojel do centra, a tak sice v bezpečí od ruchu centra, ale dost velkou oklikou míjíme Mnichov. Z obchvatu sjíždím na E45 a pak A9 na Wolnzach,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

odtud po E93 na Regensburg. Z Regensburgu po E50 na Weiden, na exitu 19, sjíždíme na silnici č.14 až na Rozvadov. Na hranicích jsem okolo 14h a popravdě řečeno, jakmile jsem v Čechách mám docela radost, že jsem doma. Zvládl jsem první cestu autem do ciziny!! Ani mi nedošlo, že je tady pěkná kosa. Jel jsem po okresních silnicích, po č. 5 na Stříbro, Uněšov, Kazdějov a Jesenice. Cesta je to strašná, ale doma. Za Jesenicí odbočuji opět na č.16, na Slaný a před Řevničovem uhýbám na č.229 na Ročov a pak na naše tajné místo v lese. Asi 3h trávíme v lese a hledáme houby. Je sice červenec, ale nějaké jsem našel, na smaženici i polévku bude. Dostatečně odreagován pokračuji v cestě domů. Směrem na Louny, Bílinu a Teplice, jsme doma. Naši mě vítají ve svetrech a sdělují, že co jsem odjel je tady 7°C, sice jsem byl pryč jen přes víkend, ale na první samostatné zážitky na cestách nikdy nezapomenu. Jak člověk pak časem zjistí první cesta je vždy ta nejlepší, jen se to chce donutit, odhodlat a vrhnout se do toho po hlavě a vůbec se toho nebát.

Ještě přidávám pár fotek z mé další (tentokrát pracovní) cesty, která se konala hned 14 dní po této a cesta byla skoro stejná. Tak jen bodově:

1. část cesty stejná až do Pfunds
2. část dále do Itálie a okolo dálnice až do Verony
3. část do Bologna
4. část do Pissa a Viaregio
5. část návrat přes Brenner po dálnici klasická cesta Mnichov a Plzeň.